

fáziskésés

különös álommaradékok tegnap, ma; felébredve pusztán kontextus nélküli képek vagy jelenetek, melyek nem irreálisak, de sőt potenciálisak, van köztük dermesztő is, vidító is, csak ne gondoljak bele az előbbibe, legyen elég öröm az utóbbiban, s mintha ezek a töredékek azért kiáltanának, hogy gátlások nélkül használjam őket fel és ki, ha álmomban kaptam egy fotót (kör-analógia, pseudo-tükrözött kép), akkor készítsem majd el azt, ha közeltek velem egy tényt, pontosabban pár tény létét, konkrétumok nélkül, csak bosszantó titokzatoskodással („tudok néhány dolgot, ami nagyon felidegesítene téged, ezért nem mondom el”), írjak valamit belőle, elvégre sokkal hatásosabb agyszüleményeim is lehetnek, mint az úgynevezett valóságnak, ahogyan ez adott esetben már bebizonyosodhatott, az élet kedélyesen majmolja a majom művészetet.

Kabi Lóránt (Miskolc, 1977). Ongán nőtt fel Budapesten
él. A Műút szerkesztője, legutóbbi kötete: *Klór* (2010).

élni világnézet

van, aki szerint hiú vagyok hozzá, mások viszont úgy tartják, hogy csak gyáva, azaz konkrétan dadogok ugyan róla, miközben pusztán hangozok, akád olyan is, aki szerint mégiscsak a felelősségtudat tart vissza tőle, és ez nagyon rendben is van így, megint más hangoztatja, hogy is lenne rendben, rég rossz az, ha mindössze a felelősség jelent akadályt, és van, aki szerint időm sincs rá — mindez csak úgy, voltaképp mellékesen jutott eszembe, a naplára nézve, látva, hogy ma is szerda van, mint 2005-ben.

most lehet

„neken te ne üzengess; se így, se úgy” — a magázódás viszont talán nem is olyan rossz válasz, egyébként is közeleget a népszámlálás (vajon vele jön-e most is a széken?); van, amibe bele sem mer gondolni az ember, *a szemed mozdulatlani, a szíved úgyszintén, csak legyen ölelés „ingyen”, holott a metaforák olykor igen súlyos események, ennek megfelelően kezeljük is komolyan őket (öröközilég: a test nem csak bennünket, a test biztonságos, a test kiismerhetően működik értünk, a bonyodaltnak szülője az a léleknek nevezett valami);* kevés barátom van az osztályban, a felsősök között sincsenek pártfogóim, a tanárok pedig a magatartásom miatt nem csípnek; és bár akad, aki szerint a test a mi kirylatkozatásunk (úgy is, mint *apokalipszis*), ne feledjük, hogy minden boldogság két boldogtalanságot szül.